

Foto: John Fiske

Forma

Tio Fötter

Gottsunda Dans och Teater

På en schackrutig plastmatta leker Oskar Ohlsson och Catrin Anlér Blomberg en snällare variant av spelet Twister, samtidigt som Melody Sheikh leder in förskolepubliken coronasäkert till sina platser på plastmattor runt om. I den övriga scenografin, av Lotta Enbrand, ser vi ett antal färgglada boxar som påminner lite om engelsk konfekt. Teatergruppen Tio Fötter firar 40-årsjubileum och bjuder in till föreställningen Forma på Gottsunda Dans och Teater. Det är en entusiastisk skara fyra- och femåringar som får ta del av showen, och deras iver och nyfikenhet tas väl tillvara på i denna interaktiva föreställning på knappa 40 minuter.

Det handlar om en serie löst sammansatta scener, eller kanske man ska kalla dem situationer, som uppstår när publiken bjuds in till att associera fritt kring olika föremål ur rekvisitan. En grön liten låda som publiken får plocka pryttlar ur blir en slags centralgestalt för dramaturgins riktning. Ett barn plockar till exempel fram en röd plastgubbe ur lådan, och den blir såväl Spiderman som en staty och därefter tar den

nya skepnader i de tre skådespelarnas kroppar. Det finns inga gränser för vad förskolebarnen kan upptäcka för former i trions fysiska gestaltningar, vilket ensemblen anammar och hörsammar minsta lilla stickspår i både dialog och rörelse.

Föreställningen rymmer också många didaktiska moment, men som är väl undangömda i lek och sång. Sålunda får barnen sig en lektion i såväl geometriska former som kroppskänedom och rumsuppfattning. En annan scen tar upp ljud och textur – och mynnar ut i ett rytmiskt improviserat musikstycke med knäckebrödssockor som instrument. Den avslutande scenen handlar om att inte nå upp – och att bli uppmärksam på det faktum att det inte är man själv som är för kort, utan möjligtvis äppelträdet man vill plocka ur som är för högt.

Föreställningen vill mycket – för mycket – på kort tid, men jag tror att det är en petitesse som bara min vuxna hjärna fastnar vid. För när man plockar bort föreställningens programbladsförklaringar så syftar den snarare till att sätta leken och fantasin i fokus, vilket av publikens respons att döma är fullföljt.

Det är trösterikt att veta att barnteatern håller igång även i dessa oroliga tider, där barnen själva, snarare än budskapet, utgör premiss för scenkonsten. Ingenting är så djärvt som en fyraårings associationskedjor.

Loretto Villalobos UNT 201104